

ERC i JxCat: tendències o estratègies?

written by Redacció Unilateral | 26 de desembre de 2020

En vistes al 14-F, tots els partits s'estan organitzant per tal marcar posicionaments amb una clara projecció electoral.

Les expectatives i fracassos dels darrers temps han fet les distàncies entre els dos partits independentistes majoritaris i amb presència al govern català es vagin distanciant, fraccionant així el seu electorat. Cadascú escull la seva estratègia, però cal tenir en compte amb quina finalitat. La comoditat i seguretat de ser el partit independentista "guanyador" sembla que ara trontolla una mica més per part d'Esquerra, que surt com a la força més votada; és més important però preguntar-se: no qui guanyarà sinó **què pensen fer i quins són els passos fets fins el moment**. D'ençà de l'acatament del 155, Esquerra va sortir afavorit de la descomposició i conflictes interns sorgits de l'antiga Convergència tot jugant el paper d'agent mediador o gestor del conflicte sorgit arran de la imputació del president Torra per la pancarta i la seva inhabilitació.

El bloc esquerres – dretes no és un bon aliat en vistes a un govern que es pretén sigui clau i definitiu per a *fer la independència*. Si és cert que l'objectiu dels partits independentistes ha de ser aquest i, els problemes socials i econòmics derivats de la pandèmia **no poden amagar ni justificar les necessitats de Catalunya** per a tirar endavant i que exigeixen, com a requisit, el poder disposar de competències i recursos que els són propis i els estan essent arrabassats amb repressió i diverses formes de "maltractament", per acabar d'amanir-ho.

La deriva autonomista d'Esquerra ha fet baixar les expectatives, potser davant de la situació dels presos

polítics i exiliats, però que no fan justícia amb el que sempre han promès i, per molt que diguin és el que fan el que els està o podria passar factura. Per una banda, els atacs constant entre ERC i JxCat que no deixen d'enfurismar els catalans expectants, davant d'aquestes **rebequeries, absurdes i nocives**, que només afavoreixen el bloc unionista i l'acusar fent enganyar-nos de que els "culpables" sempre són els altres. JxCat sembla estar jugant millor les cartes, després de la reorganització interna i desfeta que es pot interpretar com un fracàs o bé també com un trencament constructiu, en el sentit final de treballar per una república catalana. Aquest fet, per tant, sembla no formar part de l'opció pel *diàleg permanent* aprovada per Esquerra en el seu darrer congrés nacional; o almenys no pel que fa als seus socis de govern amb qui hauria d'entendre's abans que cap altre.

Per altra banda, si es promet no reeditar un tercer tripartit, per què aquest diàleg i pactisme **amb un PSC cada cop més llunyà de ser de Catalunya**? El sector més *radical* pot ser una esperança o estratègia, almenys esperançadora per ampliar una **base realment efectiva**? Com sempre, la política catalana es debat entre el ser políticament correcte i ser clau per la política espanyola i el fet de procurar pel país, tot corrent el perill de ser titllats de poc solidaris i eixalebrats. ERC ha pactat recentment els pressupostos de Barcelona de la Colau: caldria valorar també l'anunci oficial fet al Saló de Cent de l'Ajuntament, en una roda de premsa conjunta entre Colau, Collboni i Maragall, com un acte de campanya en què ja han escollit potser els seus aliats i en base a què? Són reminiscències? A nivell espanyol, el pacte amb el PSOE per haver accedit a ajudar a aprovar els pressupostos, veurem on arribarà: a veure si *a posteriori* no hi ha cap canvi respecte la llei Celaa respecte la immersió lingüística o si serà només una estratègia per tal que se'n puguin ensortir amb la seva, i ja que pel que fa al seu **compromís amb els presos i sobre política catalana**. El no saber què hi ha més enllà del pacte i que no ha transcendit no té perquè ser positiu ja que

immediatament després es va retirar el tercer grau per als presos independentistes.

El context polític, però, també ha canviat. Fa un any JxCat va acabar aprovant els pressupostos a Barcelona després que Quim Torra i Ada Colau obrissin la porta a negociar els comptes a banda i banda de la plaça Sant Jaume. Convé aprovar els pressupostos? Al costat de Manuel Valls i amb els Comuns després de les votacions a la llei d'amnistia? Aquests pactes poden remar a favor de JxCat de cara a concentrar el vot independentista. El pensament de que [“l'independentisme, dissortadament, s'està convertint en una caricatura del que realment és una mobilització i un anhel majoritari”](#) que ha manifestat recentment la candidata Dolors Sabaté de la CUP – Guanyem ha de servir, no només per donar esperança i il·lusió sinó per poder creure en els programes dels partits, tant quan són **allò que es desitja com quan no, pensant que realment el que faran és una altra cosa i que no es pot dir ...** Si en la confrontació democràtica amb l'estat, Junts es pot considerar d'esquerres: on és el problema? El candidat d'ERC a les eleccions del 14-F, Pere Aragonès, ha assegurat en una entrevista a [RTVE](#) que és “impossible” que faci un pacte amb el PSC per governar Catalunya ja que tenen “projectes antagònics” i un govern compartit “no seria coherent”.

El missatge adreçat a tot l'independentisme al Naciodigital.cat, per part de Laura Borràs hauria d'interpel·lar efectivament a tot l'electorat que n'és: [“Sabem que no estem sols, que d'independentismes n'hi ha molts més i els volem interpel·lar a tots.”](#) No podem renunciar a ser fidels a l'1-0 ja que només té sentit si es continua avançant amb pas ferm en aquesta línia. Aspirar a fer un nou referèndum el 2025, per exemple, quan ja la nova legislatura estigui a punt de finalitzar és una pastanaga més que hi queda molt lluny. Com es pot assegurar, a més, que qualsevol nou intent seria més reexit?

Molts temes en què pensar i el temps va passant. Cal ampliar

el ventall, també com a estratègia? **Quant a opcions i polítiques?**